

Iz Sokratovega življenja.

I.

Med potratnimi in zapravljivimi Atenci se je odlikoval Sokrat po svoji priprostosti. Oblečen v svoj priprosti plašč je hodil celo po zimi bosonog. Jedel in pil je samo najnavadnejše in bil pri tej priprosti hrani zdrav celo za časa kuge, ki je pomorila tisoče njegovih someščanov.

Njegovo geslo je bilo: „Nič potrebovati je božje, in malo potrebovati je božanskemu najbližje.“ Nekoč se je pritoževal pri njem odličen Atenec, da je življenje v Atenah vendar čudovito drago. In računil mu je, kako drag je škrlat, najboljša vina in druge dragocenosti.

Sokrat se je napotil z njim v različne prodajalnice, kjer so se prodajala živila. Moka in slive so bile po ceni. Nato ga je peljal v prodajalnico sukna. Navadno blago je bilo dobiti za jako majhno ceno. „Vidiš“, je rekel Sokrat odličnemu možu, „meni se zdi življenje v Atenah popolnoma poceni!“

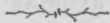
Cvet.

Na ravnem polju cvet droban
Mi snežnokril cveti;
Kot biser se ta cvet rosan
Mi v solnčecu blišči.

A tamkaj že teman oblak
S pogubo mu preti.
Če se spusti oblak težak,
Cvet drobni vgonobi.

Ta drobni cvet si dete ti,
In strast — oblak teman,
Oj, pazi; če ne čuvaš mi,
Cvet bodeš ukončan . . . !

Ksaverijeva.

Junak in konjič.

Junak konjiča je sedlal
In zraven mu besedoval:
Predragi ti konjiček moj
Me nesel danes bodeš v boj.
Saj to ne bode prvokrat,
Lahko pa morda zadnjokrat,
Ko skupaj bova v bitko šla,
A skupaj ne iz nje prišla.
Zapomni to konjiček si,
Kar ti tovariš tvoj veli,
Ki dvajset te je jezdil let.
Če videl boš, da padem jaz,
Iz boja teci mi tačas,

Kar urne te nesó noge,
Čez polje teci, čez gore,
Naprej do male kočice,
Ki tebi dobro znana je.
Spoznala bo te mati, znam,
In prišla ti odpirat hram.
Naznani materi doma,
Da naj ne žali si srca,
Da čakati me treba ni:
V nebesih zopet me dobi!

Slavko.

